

Sülfiid sai presidendilt preemia

LUANA GEORG TULI PÄRAST VIIEAASTAST PAUSI JA KAHE LAPSE SÜNDI TAGASI LAVALE. PRESIDENDI PREMEERITUD TANTSIJAST KIRJUTAB TIIT TUUMALU.

Helena Tulve, Jaanus Rohumaa, Anu Tali... Estonia teatri 31-aastasele tantsijale Luana Georgile ei mahu siiani pähe, et eilsest kuulub temagi nende sekka. Jutt käib, mõistagi, presidendi noore kultuuritegelase preemia laureaatidest. Neist, kelle kunstilised saavutused on leidnud laialdast tunnustust, nagu ütleb preemia statuut.

«Ballett pälvib ju nii harva tähelepanu või laiemat ühiskondlikku kõlapinda,» avaldab värske laureaat oma üllatuse põhjuse. Nii see on – ka sinkirjutajalt on juba jõutud küsida, et kes see Luana Georg õigupoolest on.

Egas midagi, sõbrad – rõhutagem veel kord, et eesti ballett elab edasi, mis sest, et Kaie Kõrb on pensionil!

Niisiis – Luana Georg. 31 aastat vana, 2 last. Eesti teatri aastaauhinna laureaat aastast 2003, «Romeo ja Julia» eest, koos Sergei Upkiniga. Juhtrolid pea kõigis viimastes Estonia ballettides, viimati «Libahundi» Tiina. Enne seda Sülfiid – roll, mille pärast ta balletikooli läks ja mille pärast ta selle ka lõpetas, üldse – lootuses, et saab seda kunagi ka ise tantsida.

Georgi tantsust kiirgab sügavat elukogemust, enesele süüvimist, tasast, sissepoole pööratud ekstaasi, mis äratab tähelepanu, kuid ei ava end kohe – bravuurikus, väline efektiivsemine, tehnika tehnika pärast, see kõik ei ole tema rida.

Vaimusilmas kujutab sinkirjutaja Georgi tantsimise hoopis kaasaegset monoballetti, spetsiaalselt tema jaoks loodud plastikat, igasuguse butafooria, ainult tema ja tema roll... Usun, et sellest tuleks alles tants – on, mida selle sisse panna.

Huvitav, et sellest lühikestest ajast, mis baleriinile on antud, on Georgi puhul täis tiksunud juba rohkem kui pool, aga tema muutub aina pare-

maks. Või oleks õigem ütelda – sügavamaks. Ka Georg ise usub, et võimete lagi pole veel käes. «Tunnen, et jõuan veel rohkem ja veel paremini. Et on, kuhu edasi minna, ka tehniliselt,» tunnistab ta. Ega jäta ühtlasi toonitamata, et on jõudnud nii kaugele ainult tänu repetiitor Elita Erkinale, kes tegevat temaga «hullu» tööd.

Teinegi repetiitor on Georgile oluline – Tiiu Randviir. Tema oli see, kes innustas tagasi tantsu juurde tulema. 1993. aastal lõpetas Georg balletikooli, pärast seda töötas ühe hooaja Estonias, siis tegi kannapöörde ja otsustas tantsuga hüvasti jätta. «Juba kooli lõpus mõtlesin, et ei taha balletiga enam tegeleda, ära tüütas. Tahtsin eneses selgusele jõuda – selleks oli vaja pausi.»

Paus venis lõpuks viieaastaseks. Ta sünnitas kaks last. Kuni hakkas unes nägema, et tantsib jälle. Nii tuli arusaamine, et (ikkagi) ballett on see, millega ta tegeleda tahab – tõeliselt, pühendunult. Kolm kuud käis koos balletikooli õpilastega Randviiru juures tundides, töötas end üles, siis liitus pedagoogi soovitusel uuesti Estonia trupiga. Aasta oli 1999.

Üks Suurbritannia legendaarsemaid baleriine, 38-aastane Darcey Bussell, kes just praegu võtab Londonis kokku oma karjääri, on maalinud värvika pildi sellest, kui raske on naasta pärast lapse sündi lavale, ja suisa üliinimlik olevat see pärast teise lapse sündi. Tõeline tahte triumf, sest heidelda tuleb õige mitme vastasega, nii enese keha kui ka mitmeks pudeneva fookusega, elukorralduse kardinaalsest muutusest kõnelemata.

Tunnistagem, neid, kes kahe lapse kõrvalt oleks suutnud end uuesti üles töötada, pole tippballettis tõesti palju. Ometi, Georg ei soovita ühelgi nai-

Presidendi preemia

Pildil Luana Georg, tantsimas

75 000 krooni suurune presidendi kultuurirahastu noore kultuuritegelase preemia on mõeldud kuni 35-aastasele Eesti päritolu kultuuritegelasele, kelle kunstilised saavutused on leidnud laialdast tunnustust või kelle looming on kaasa aidanud Eesti ja selle kultuuri tutvustamisele maailmas.

Preemia on pärjandud Tõnu Kõrvits ja Krista Sildoja (2002), Jan Kaus (2003), Anu Tali (2004), Jaanus Rohumaa (2005) ja Helena Tulve (2006).

sel end üksnes karjäärile ohverdada. See väide, et laste kõrvalt ei saa nii nõudliku alaga nagu ballett seda on, tegeleda, ei pea tema arvates paika. Ka laste kõrvalt saab tööle käia ja midagi saavutada, usub ta. «Muidugi, toetust on vaja ja eelkõige mõistmist, seda ka teatri poolt, aga – uskuge, mäng väärrib küünlaid.»

Tema enese lapsed on peaegu et proovisaalis üles kasvanud. «Mäletan, pisema võtsin turvaistmega kaasa. Nii ta seal müttas – kui ära väsis, kobis tooli ja jäi magama,» meenutab tantsija. Ühtlasi ei jäta Georg nimetamata, et tegelikult peaks teatris, sh Estonias, olema spetsiaalne lastetuba, tühjaks see juba ei jääks.

Selle kohta, kui enesekriitiline Georg on ja kui armutult ta oma lavapartnereid «töötleb», räägitakse legende. «Nojah, eks ma proovis paras viriseja ja pirtsutaja ole, aga muidu ei tuleks ka tulemust. Ma ei saa lavale minna, kui pean närveerima nii enese kui ka partneri pärast,» tunnistab ta.

Sealjuures, partnerid on talte sattunud eranditult noored ja andekad, sellised, kes kõik on hiljem siirdunud välismaale. Nii on ta tantsinud koos Stanislav Jermakovi, Artur Lille, Sergei Upkini ja Linnar Loorisega. Esimene töötab Zürichis, teine ja kolmas on Berliinis, neljas on lahkunud Birminghamist ja siirdumas Houstonisse.

«Mul on juba halb kuulsus, et toon teatritele paha – kes minuga paari pannakse, see ka ära läheb,» viskab ta naljaga pooleks. Praegu on Georgi partneriks Artjom Maksakov, just teda peetakse järgmiseks, kes välismaale suundub. «Nii see on – jõuan partneri vaevalt enese käe järgi välja õpetada ja juba ta läheb. Ongi öeldud, et liiga hästi õpetad, järelikult.»